

ANNA ΓΑΛΑΝΟΥ

ΤΟ ΤΙΜΗΜΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Δίλογία

ΒΙΒΛΙΟ Ι

ΑΛΛΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΕΚΕΙ

Το βιβλίο αυτό, πέραν των ιστορικών του στοιχείων,
είναι προϊόν μυθοπλασίας.

Εισαγωγικό σημείωμα

Ο αρχικός τίτλος που είχα δώσει στο βιβλίο ήταν *Φάτα Μοργκάνα* και η ιδέα να το γράψω μου γεννήθηκε το 2015.

Η αλληλογραφία ανάμεσα στον αγαπημένο μου ποιητή Νίκο Καββαδία και σ' έναν άμαθο νεαρό θα αποτελούσε τον βασικό κορμό του. Και πράγματι ξεκίνησα τη συγγραφή. Είχα γράψει περίπου πενήντα σελίδες όταν συνειδητοποίησα πως η ιστορία που είχα κατά νου να πω, δεν είχε ωριμάσει τόσο καλά μέσα μου, τουλάχιστον όχι με τον τρόπο που ήθελα να τη μεταφέρω.

Πέρασαν έξι χρόνια από τότε και στο μεταξύ έγραφα άλλα βιβλία, μπήκα σε άλλες εποχές, ιστορίες, ήρωες. Η *Φάτα Μοργκάνα* έμεινε, όμως, πάντα σταθερά εκεί, ένα μικρό αρχείο στην κάτω μεριά της επιφάνειας εργασίας του υπολογιστή μου. Πότε πότε διάβαζα τι είχα γράψει κι ένιωθα ενοχές που την άφηνα να περιμένει.

Ξαναδιάβασα το *Μαραμπουί*, το *Τραβέρσο*, το *Πούσι*, ξεχνιόμουν με τις περιγραφές της *Βάρδιας* και χαμογελούσα, γιατί μέσα μου ήξερα πως όλο και κόντευε ο καιρός.

Την άνοιξη του 2021, και διατηρώντας τους ίδιους ήρωες με το αρχικό μου κείμενο, αλλάζοντας, όμως, όλο σχεδόν το

μυθοπλαστικό μέρος, ήξερα πια πως είχε φτάσει η ώρα. Ξεκίνησα να γράφω τον Μάρτιο, και ως το τέλος του Σεπτέμβρη δεν πήρα ανάσα.

Η ιστορία ξεπήδησε από μέσα μου σαν ένα γιγάντιο κύμα που δεν μπορούσε να ξαποστάσει σε καμιά στεριά.

Ο Νίκος Καββαδίας, ο ποιητής της θάλασσας και των ωκεανών, ο ποιητής που συντρόφευε τα όνειρα των νεανικών μου χρόνων, βρήκε τη θέση του μέσα σε μια δυνατή μυθοπλασία που κυριολεκτικά με παρέσυρε.

Σημείωση: Η αλληλογραφία του ποιητή με τον Διονύση, τον ήρωα του βιβλίου, όπως και τα περισσότερα που αναφέρονται στον ίδιο και στην αδελφή του αποτελούν μέρος της μυθοπλασίας.

Άννα Γαλανού

*Ποιος είδε τον Θεό πέρα από τα δέντρα,
τα λουλούδια και τα πουλιά, πέρα από τις
εποχές με τις βροχές και τα λιοπύρια, πέρα
από την αγριοσυκιά που φυτρώνει στην άκρη
του βράχου κι από τα ταπεινά μανουσάκια
κρυμμένα σε απόκρημνα φαράγγια;*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

*Χόρευε πάνω στο φτερό του καρχαρία.
Παίξε στον άνεμο τη γλώσσα σου και πέρνα.
Αλλού σε λέγανε Γιουδήθ, εδώ Μαρία.
Το φίδι σκίζεται στο βράχο με τη σμέρνα.*

(ά' στροφή από το ποίημα του Νίκου Καββαδία
«Γυναίκα», από τη συλλογή *Τραβέρσο*)

Κεφάλαιο 1

«Λένε πως ο ουρανός της Αλεξάνδρειας είναι ο ωραιότερος του κόσμου, πως το παράξενο γαλανό χρώμα του, αλλού ξέθωρο κι αλλού βαθύ, το ζήληψε η θάλασσα κι έπιασε να βάψει με τις αποχρώσεις του τα νερά της.

»Λένε πως είναι απέραντος και πως τα τεράστια σύννεφα που αγκομαχούν να τον διαβούν δεν έχουν ούτε δύση ούτε ανατολή. Πως το ένα χάνεται μέσα στην αντανάκλαση του άλλου σχηματίζοντας υπερουράνια σχήματα, που αλλού πουθενά στον κόσμο δεν μπορείς να δεις.

»Λένε πως εκείνα τα σύννεφα δεν κουβαλούν φιλόβροχο, κι αν αποφασίσουν να κλάψουν είτε από λύπη είτε από χαρά, δεν προειδοποιούν τη γη. Την αφηνιάζουν με καταιγίδες και μπόρες που μπορεί να κρατήσουν πολλές μέρες, μέχρι να της κάνουν τη χάρη να παραχωρήσουν τη θέση τους στον λαμπερό, καυτό ήλιο, αφήνοντάς τον να ξετρυπώσει από μέσα τους για να τη στεγνώσει.

»Ακόμα λένε πως τα σύννεφα στην Αλεξάνδρεια είναι παιδιά της θάλασσας, πως αυτή είναι η μάνα που τα γεννά, και γι' αυτό το νερό που κουβαλούν είναι αλμυρό σαν δάκρυ· δέντρο εύκολα δεν μπορεί να καρπίσει. Παίζουν και κυνηγιούνται

ολημερίς, μέχρι να παραδοθούν στα υπέροχα, πορτοκαλιά δειλινά, αλλά ακόμα και τότε που έχουν πια αποκάμει, δύσκολα κάποιος ζωγράφος μπορεί να τα βάλει σε πίνακα. Θαρρώ πως δεν χωρούν σε καμιά ανθρώπινη διάσταση».

«Ποιος σου τα είπε αυτά; Τα βγάζεις από τον νου σου ή τα διάβασες σε κάποιο βιβλίο;»

Οι σατέν γαλάζιοι φιόγκοι που συγκρατούσαν χαλαρά τις δυο καστανές κοτσίδες της όμορφης κοπέλας τρεμούλιαζαν σαν φτερά πεταλούδας, έτσι όπως εκείνη είχε ανασηκώσει το κεφάλι και κοίταζε τον συννεφιασμένο ουρανό.

«Κανείς δεν μου τα είπε κι ούτε τα διάβασα πουθενά. Τα φαντάζομαι μόνο, καθώς εδώ και ώρα παρακολουθώ τα σύννεφα στο αδιάκοπο τρεχαλητό τους. Ούτε λεπτό δεν ηρεμεί τούτος ο θόλος. Ούτε λεπτό. Μέσα σε δευτερόλεπτα, τίποτα δεν είναι το ίδιο με πριν, δες».

«Μπορεί και να έχεις δίκιο», του είπε κάπως αδιάφορα, ανοίγοντας την τσάντα της. Τράβηξε από μέσα ένα μεταξωτό μαντίλι και το έδεσε περίτεχνα, σαν τουρμπάνι, γύρω από το κεφάλι της. Ένα ψυχρό βοριαδάκι είχε αρχίσει να φυσά από τη θάλασσα, που έμοιαζε σαν να ξύπνησε απότομα από τον βαθύ λήθαργο της λιμνίσιας ομορφιάς που είχε ως τότε.

«Κρυώνεις, Κατερίνα μου;» τη ρώτησε ανήσυχος και μ' ένα σάλτο σηκώθηκε από δίπλα της. «Έλα, πάμε, πέρασε η ώρα».

Εκείνη του έγνεψε καταφατικά, αποφεύγοντας, όμως, το χέρι του, καθώς έκανε να το περάσει πάνω απ' τους ώμους της. Έπιασαν να προχωρούν αργά κατά μήκος της προκυμαίας, στρέφοντας την πλάτη σ' ένα μοναδικό ηλιοβασιλέμα. Βυθισμένοι ο καθένας στις σκέψεις του, έδειχναν να μην τους

ενδιαφέρει καθόλου η απόκοσμη ομορφιά του δειλινού, με τον ήλιο τυλιγμένο σε μια χρυσαφένια αχλή, να σβήνει την κάψα του στα γκριζόμαυρα νερά της Μεσογείου.

Ο Διονύσης Μαλτέζος, αυτό ήταν το όνομα του νεαρού, σε τρεις μέρες θα έκλεινε τα είκοσι χρόνια του. Ψηλός και λεπτοκαμωμένος, δεν είχε κανένα άλλο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό εκτός από τα εντυπωσιακά κατάμαυρα μάτια του.

Το ντύσιμό του φανέρωνε νέο αστικής τάξης και οικογένειας, ίσως μορφωμένο, αλλά ίσως και έμπορο. Εκείνο το φουλάρι στον λαιμό έκανε τη διαφορά, δημιουργώντας ερωτήματα για το ποιος ήταν. Πάντως, παρά το φουλάρι, διανοούμενο δεν θα μπορούσε να τον χαρακτηρίσει κάποιος.

Η κοπέλα, η Κατερίνα, ήταν η μονάκριβη κόρη του Μιλτιάδη Τζάνα με το όνομα. Όλοι τον ήξεραν, από τη μια άκρη του κόσμου ως την άλλη. Τα χρήματα που είχε δεν βρίσκονταν ούτε σε μία ούτε σε δύο τράπεζες, ενώ οι μετοχές του σε δεκάδες εταιρείες μπορούσαν ν' αλλάξουν τις ισορροπίες στις παγκόσμιες αγορές. Πέρα, όμως, από την τεράστια οικονομική του επιρροή, αρκετοί ήταν εκείνοι που έλεγαν πως είχε, επίσης, τη δύναμη να ανεβάζει και να κατεβάζει κυβερνήσεις προκειμένου να εξυπηρετεί τα συμφέροντά του.

«Διαδόσεις και υπερβολές», δήλωνε με αποστροφή η Κατερίνα στον Διονύση. «Ο Μίλτος μου είναι ο καλύτερος μπαμπάς, εγώ αυτό ξέρω. Δουλεύει από το πρωί ως το βράδυ από παιδί ακόμα και ό,τι έχει του αξίζει με το παραπάνω», κατέληγε πάντα θυμωμένη.

«Δεν χρειάζεται να απολογείσαι, καλή μου, για τα χρήματα

του πατέρα σου. Άλλωστε, ποιος νοιάζεται γι' αυτά;» την καθησύχαζε αμήχανα εκείνος.

«Ο πόλεμος άλλους τους κατέστρεψε κι άλλους τους έκανε πάμπλουτους. Πάνω σε πτώματα είναι χτισμένα τα μέγαρα και τα χρυσά κρεβάτια που κοιμούνται», σχολίαζε ο κοσμάκης, κάθε φορά που το όνομα Τζάνας ερχόταν στις κουβέντες.

Η Κατερίνα, όμως, έμοιαζε να μην ξέρει τίποτα, ή να μην ήθελε να μάθει το παραμικρό για το πώς ο πατέρας της, από τη μια μέρα στην άλλη, από ένα μαγαζάκι λιανικού εμπορίου που είχε στην οδό Αθηνάς, μετά τον πόλεμο βρέθηκε με καράβια, επενδύσεις, ακίνητα και αμύθητο πλούτο διάσπαρτο σε όλη την υφήλιο.

Ο Διονύσης, εδώ και δύο χρόνια, δούλευε ως οδηγός της οικογένειας Τζάνα, έπειτα από παράκληση του θείου του στον πατέρα της Κατερίνας να «βολέψει» κάπου τον ανιψιό του.

Ο θείος του, Αριστείδης Μαλτέζος, ένας από τους μεγαλύτερους επιχειρηματίες με έδρα την Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, και ο Μιλτιάδης Τζάνας γνωρίζονταν από παλιά. Μεγάλωσαν στην ίδια γειτονιά, κοντά στου Ψυρρή, και ο πόλεμος τους έφερε από την ίδια μεριά. «Ο λύκος στην αναμμουμπούλα χαίρεται», λέει η λαϊκή παροιμία, και πράγματι οι δυο τους εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρο τις ανώμαλες περιστάσεις. Ποιοι είχαν δικιο και ποιοι άδικο, διόλου δεν τους ένοιαζε. Σκοπός τους ήταν μόνο το κέρδος και καμιά ιδεολογία δεν τους αφορούσε. Γι' αυτούς δεν υπήρχαν εχθροί· όσοι είχαν να πληρώσουν ήταν όλοι φίλοι τους.

Ο πατέρας του Διονύση, ο Γιάννης, δούλευε τότε στις αποθήκες του αδελφού του κάτω στο λιμάνι του Πειραιά κι εκεί τραβολογούσε, από μικρό παιδί, τον γιο του, μιας και δεν

υπήρχε κανείς να τον φροντίσει. Η μητέρα του είχε πεθάνει δύο μέρες μετά τη γέννα.

Τα δυο αδέρφια δεν έμοιαζαν ούτε σαν χαρακτήρες ούτε εμφανισιακά. Μεγαλόσωμος και επιβλητικός ο Αριστείδης, ασθενικός και χαμηλών τόνων ο Γιάννης, υποτασσόταν σε κάθε προσταγή του αδελφού του, χωρίς να τολμήσει ποτέ να του υψώσει φωνή ή να του φέρει αντιρρήσεις.

Ο Αριστείδης Μαλτέζος, αμέσως μετά τον πόλεμο, έκλεισε όλες του τις επιχειρήσεις στην Ελλάδα και εγκαταστάθηκε μόνιμα στην Αλεξάνδρεια. Στον «μικρό», όπως τον έλεγε, άφησε ένα αδιάφορο γι' αυτόν μαγαζάκι με είδη για το σπίτι, κοντά στο τέλος της οδού Ερμού, για το οποίο ψιθυριζόταν στην πιάτσα ότι το κέρδισε στα χαρτιά.

Οι δυο τους δεν ξανασυναντήθηκαν ποτέ. Αντάλλασσαν ευχετήριες κάρτες στις γιορτές και πού και πού ο Αριστείδης έστελνε λίγα χρήματα, για το καλό, όπως τους έγραφε. Κι αυτό ήταν όλο, μέχρι που ο Γιάννης πέθανε από φθίση.

Δεκαοκτώ χρόνων ήταν τότε ο Διονύσης, όταν η γη ξαφνικά άνοιξε κάτω από τα πόδια του· δεν ήξερε τι να κάνει. Έθαψε τον πατέρα του και συνέχισε να πηγαίνει στο μαγαζάκι της Ερμού, εγκαταλείποντας σπουδές, όνειρα και ελπίδες. Ίσα που έβγαине το μεροκάματο, μα αυτό ήταν το τελευταίο που τον απασχολούσε. Πολύ συχνά τις νύχτες τον έπιανε το παράπονο για όλα αυτά που είχε αναγκαστεί να βάλει στην άκρη. Η μοναξιά του ήταν αφόρητη, το ίδιο και η απελπισία του.

Ύστερα από κάμποσο καιρό, ήρθε ένας φάκελος από την Αλεξάνδρεια. Μέσα είχε ένα εικοσοδόλαρο και μια κάρτα που έδειχνε μια μεγάλη πλατεία μ' ένα σιντριβάνι στη μέση και γύρω γύρω φοίνικες.

Θα πας να βρεις εκ μέρους μου τον Μιλτιάδη Τζάνα, κι εκείνος θα σε τακτοποιήσει. Του έχω μιλήσει για εσένα. Κοίτα μόνο να είσαι σουλουλωμένος και να φαίνεσαι σοβαρός, του έγραφε ο θείος του πίσω από την κάρτα, και από κάτω είχε μια διεύθυνση.

Την άλλη κιόλας μέρα στεκόταν έξω από την πόρτα ενός επιβλητικού αρχοντικού στα βόρεια προάστια της Αθήνας.

«Ο κύριος δεν είναι εδώ», του είπε κοφτά η στρουμπουλή γυναίκα με στολή υπηρέτριας που του άνοιξε, αλλά μόλις άκουσε το όνομα του θείου του, τον κοίταξε από πάνω ως κάτω και του έγνεψε να περιμένει.

Έπειτα από λίγο εμφανίστηκε ένας ψαρομάλλης, ξερακιάνος σαραντάρης που του συστήθηκε ως βοηθός του Μιλτιάδη Τζάνα.

«Με έχουν ενημερώσει πως ξέρεις να οδηγείς. Μπράβο σου. Ελπίζω, όμως, να είσαι καλός και προσεκτικός, γιατί σε βλέπω πολύ νέο. Δεν θα έχεις, φαντάζομαι, αντίρρηση, πριν σε προσλάβουμε, να διαπιστώσουμε τις ικανότητές σου, μιας και ο κύριος Τζάνας πρόκειται να σου εμπιστευτεί ό,τι πιο πολύτιμο έχει στον κόσμο. Τη γυναίκα και την κόρη του».

Τον δοκίμασαν και τον ξαναδοκίμασαν. Τον έβαλαν σε μεγάλες δυσκολίες και στο τέλος έκριναν ότι μπορούσε να αντεπεξέλθει στα καθήκοντά του. Έτσι έραψαν στολή στα μέτρα του, του αγόρασαν καπέλο, παπούτσια και του έδωσαν για να κοιμάται ένα μικρό δωμάτιο στα έγκατα του αρχοντικού, με είσοδο από ένα πορτάκι στο πλάι.

Δεν είχε συγκεκριμένο ωράριο. Ανά πάσα ώρα και στιγμή μπορούσαν να τον καλέσουν, αυτή ήταν η συμφωνία. Κι εκείνος δέχτηκε γεμάτος χαρά που από τη σκόνη της οδού Ερμού,

τον μόχθο του για το μεροκάματο και το ταπεινό του σπίτι βρέθηκε σ' εκείνο το παλάτι.

Ο Διονύσης ερωτεύτηκε την Κατερίνα κεραυνοβόλα όταν, δύο μέρες αργότερα, εκείνη μπήκε στο αυτοκίνητο μαζί με τη μητέρα της. Η κυρία Φρίντα Τζάνα του ζήτησε να τις πάει στο θέατρο Ολύμπια, επί της οδού Ακαδημίας, όπου στεγαζόταν η Εθνική Λυρική Σκηνή. Μέχρι να φτάσουν, την άκουγε με τεντωμένα αφτιά να εγκωμιάζει στην κόρη της την οπερέτα *Οι Απάχηδες των Αθηνών* που θα παρακολουθούσαν σε λίγο και την οποία θα έβλεπε για δεύτερη φορά.

Ποιοι ήταν αυτοί οι Απάχηδες, ο Διονύσης δεν ήξερε. Η αλήθεια ήταν πως ελάχιστα πράγματα ήξερε για το θέατρο και τα διαδραματιζόμενα στους κύκλους της υψηλής κοινωνίας των Αθηνών, μιας και η ζωή του ως τότε ήταν πολύ διαφορετική. Μέσα του ήλπιζε πως κάποια μέρα θα κατάφερνε να ξεφύγει από τη μιζέρια της καθημερινότητας που τον κατέτρεχε ως τότε, άλλωστε ήταν πολύ νέος και είχε δικαίωμα στο όνειρο...

Δύο ολόκληρα χρόνια πέρασαν από εκείνη την πρώτη φορά, χωρίς να έχει πει κουβέντα στην Κατερίνα. Όποτε την πετύχαινε μόνη, της μιλούσε μόνο με τα μάτια του. Αλλά κι εκείνη δεν πήγαινε πίσω. Με περίσσια τόλμη ανταπέδιδε το βλέμμα του, δίνοντάς του χίλιες δυο υποσχέσεις, του χαμογελούσε γλυκά, τίναζε ναζιάρικα τα μαλλιά της και μετά... έφευγε.

Ο Διονύσης κόντευε να τρελαθεί, την έβλεπε συνεχώς μπροστά του, στον ύπνο και στον ξύπνο του. Δεν ήξερε τι να

κάνει και πώς να διαχειριστεί τα πρωτόγνωρα συναισθήματά του, που πολλές φορές τού έσφιγγαν σαν θηλιά τον λαιμό. Τη μια στιγμή ήταν αποφασισμένος να της μιλήσει και την επόμενη, μόλις την έβλεπε, έχανε τη φωνή του. Προσπαθούσε να την αποφεύγει όσο μπορούσε, όμως αυτό δεν ήταν στο χέρι του. Υπέφερε. Όσπου ένα πρωί, τελείως απρόσμενα, βρήκε στο κάθισμα του συνοδηγού έναν μικρό, ροζ φάκελο.

Απόψε στις 10 σε περιμένω στον κήπο, κάτω από τη μεγάλη ακακία, του έγραφε με στρογγυλά, όμορφα γράμματα.

Κάπως έτσι ξεκίνησαν όλα, και μεμιάς ο έρωτας που ένιωθε για εκείνη έγινε ορμητικός και καταλυτικός.

Κρύβονταν σε σκιές και σε σκοτεινές νύχτες. Τους έβρισκε η αυγή αγκαλιασμένους κάτω απ' τις φυλλωσιές, να μυρίζουν νοτισμένες μπουκλες μαλλιών και μαντιλάκια πέτου, χαμογελούσαν χαζά σε ανύποπτες στιγμές και αναζητούσαν αχόρταγα με τα μάτια ο ένας τον άλλο.

Μόνο χάδια και φιλία επέτρεπαν στον εαυτό τους, διστακτικοί και οι δυο να βαδίσουν στα πιο δύσκολα μονοπάτια του έρωτα. Όμως, έστω κι έτσι, ο Διονύσης βίωνε την απόλυτη ευτυχία. Όσα αισθήματα κρατούσε τόσο καιρό μέσα του, σαν κρυμμένο φυλαχτό, είχαν μετουσιωθεί σε αγάπη και τρυφερότητα γι' αυτό το χαρούμενο κορίτσι, που ανταπέδιδε τα χάδια του ψιθυρίζοντάς του γλυκόλογα και αναζητώντας με πάθος τα χείλη του.

Όλα κυλούσαν όμορφα για τους δυο τους μέχρι εκείνο το βράδυ που η Κατερίνα τού ομολόγησε πως άκουσε τους γονείς της να συζητούν για ένα προξενιό, με τον γιο ενός υπουργού και καλού φίλου του πατέρα της.

«Δεν ήταν και τόσο θετικοί, έτσι κατάλαβα από τα λόγια τους, όμως ποτέ δεν ξέρεις», του είπε σκεφτική.

«Εσύ, όμως, θα εναντιωθείς, σωστά;» ψέλλισε εκείνος, νιώθοντας ξαφνικά να τον λούζει κρύος ιδρώτας.

«Αν το αποφασίσουν τελικά, θα είναι μάταιο, Διονύση. Οι δυο μας δεν θα έχουμε κανένα μέλλον», του απάντησε. «Εκτός και αν...»

«Εκτός και αν, τι;» τη ρώτησε με την ψυχή στο στόμα. «Πες μου, σε παρακαλώ, Κατερίνα, τι μπορούμε να κάνουμε;»
«Να φύγουμε».

Το ξάφνιασμά του ήταν τόσο μεγάλο, που έχασε τα λόγια του. Τι ακριβώς εννοούσε η αγαπημένη του; Ο πατέρας της ήξερε τους πάντες, θα τους έβρισκαν την άλλη στιγμή.

«Να πάμε πού, γλυκιά μου;»

«Στον θείο σου στην Αλεξάνδρεια για αρχή, κι από κει στο Παρίσι. Είναι αδελφικός φίλος του πατέρα μου και θα μας βοηθήσει, είμαι σίγουρη. Τι άλλο μπορεί να κάνει;»

«Δεν τον ξέρω σχεδόν καθόλου τον θείο μου, έχω να τον δω από παιδί· καλά καλά δεν τον θυμάμαι πια. Άλλωστε ποτέ δεν είχαμε στενές σχέσεις».

«Ωραία τότε, αφού διστάζεις, άφησέ τους να με παντρέψουν», του είπε εκείνη απότομα.

«Μη θυμώνεις, καρδιά μου. Θα κάνουμε ό,τι θέλεις εσύ. Ας φύγουμε, λοιπόν, για την Αίγυπτο».

«Στο Παρίσι θα πάμε, Διονύση, η Αίγυπτος είναι μόνο ένας σταθμός, μην το ξεχνάς!»

«Ναι, Κατερίνα μου, στο Παρίσι. Όπου θέλεις εσύ, ψυχή μου».

«Ορκίσου».

Κι εκείνος, τρελαμένος από φόβο μήπως τη χάσει, ορκίστηκε.

Λίγες μέρες μετά έφυγαν...

Κεφάλαιο 2

Πλησίαζαν στο ξενοδοχείο, όταν η Κατερίνα απομακρύνθηκε από δίπλα του και προχώρησε προς το σιδερένιο κιγκλίδωμα της προκουμαίας. Το έπιασε και με τα δυο της χέρια, έγειρε πίσω το κεφάλι και αναστέναξε βαθιά. Ήταν σκεφτική κι έδειχνε θλιμμένη.

Ο Διονύσης, που στεκόταν δυο βήματα παραπίσω, έκανε να πάει προς το μέρος της, όμως εκείνη αντιλήφθηκε την πρόθεσή του και τον σταμάτησε προτάσσοντας το χέρι της.

«Θέλω να μείνω για λίγο μόνη μου, μπορώ;» του είπε απότομα και προχώρησε λίγο παρακάτω. Κάθισε σε μια φαρδιά πεζούλα, με την πλάτη της γυρισμένη στη θάλασσα.

«Τι συμβαίνει, γλυκιά μου;» τη ρώτησε ο νέος πλησιάζοντας διστακτικά.

«Σου είπα, θέλω να μείνω μόνη μου, δεν καταλαβαίνεις, Διονύση;»

Εκείνος, αγνοώντας το αυστηρό ύφος της, κάθισε δίπλα της, κοιτάζοντας τη θάλασσα.

Η Κατερίνα γέλασε.

«Τι ωραία! Ο ένας αντίστροφα από τον άλλο».

«Τι έχεις; Πες μου, σε παρακαλώ», την ικέτευσε, στρέφοντας το κορμί του για να την αγκαλιάσει.

Εκείνη τραβήχτηκε απότομα.

«Μη με ακουμπάς. Δεν θέλω».

Για λίγο έμειναν σιωπηλοί κι ύστερα κοιτάχτηκαν σοβαροί.

«Μακάρι να ήμουν σίγουρος πως μ' αγαπάς πραγματικά, Κατερίνα», ψιθύρισε αναστενάζοντας.

Εκείνη γύρισε το πρόσωπό της από την άλλη μεριά και βάλθηκε να παίζει με τους φιόγκους που συγκρατούσαν τις κοιτίδες της. Έμοιαζε βυθισμένη σε βαθιά περισυλλογή, λες και περνούσαν πολλά απ' το μυαλό της.

«Μπορεί και να είναι αγάπη αυτό που νιώθω. Πού θες να ξέρω;» του είπε ανέμελα έπειτα από λίγο.

Ο αέρας είχε δυναμώσει κι άλλο και τα λόγια της σκόρπισαν στην ήδη ταραγμένη θάλασσα, ίδια με την καρδιά του Διονύση.

«Τι μου λες τώρα, Κατερίνα; Ότι τα έκανες όλα αυτά για ένα καπρίτσιο, για να δεις μέχρι ποιο σημείο μπορείς να ορίζεις τη ζωή σου;»

Η φωνή του ακούστηκε θυμωμένη, μα αν κάποιος πρόσεχε τον τόνο της, θα μπορούσε να διακρίνει μια συγκαλυμμένη απελπισία.

«Σε πειράζω, κουτέ. Σ' το έχω πει πως σ' αγαπώ, ειδάλλως γιατί να σου προτείνω να το σκάσουμε σαν κλέφτες; Πόσες φορές πρέπει να σ' το επαναλάβω για να με πιστέψεις;»

Του χαμογελούσε ξανά πειραχτικά, αλλά ο Διονύσης δεν είχε διάθεση για τέτοιου είδους παιχνίδια. Περίμενε να δει κάτι περισσότερο στο βλέμμα της. Κάτι πιο βαθύ, πιο ουσιαστικό, όχι λόγια που τα έπαιρνε ο αέρας. Περίμενε μια χειρονομία, ένα σφίξιμο στο χέρι, ένα χάδι, ένα φιλή... Μπα, πολλά ζητούσε.

Η Κατερίνα σηκώθηκε και πιάστηκε ξανά από το κάγκελο της προκυμιάς. Είχε αρχίσει πια να σκοτεινιάζει και τα πρώτα αστέρια έκαναν δειλά την εμφάνισή τους στον ουρανό. Ο Διονύσης στάθηκε δίπλα της χωρίς να κάνει καμιά κίνηση προς το μέρος της.

«Αύριο είναι η μεγάλη μέρα, αύριο επιστρέφει ο θείος μου. Θέλω να πιστεύω πως θα μας συμπαρασταθεί. Τι λες;» τη ρώτησε, κάνοντας μεγάλη προσπάθεια να φαίνεται χαλαρός.

Εκείνη μετακινήθηκε λίγο παραπέρα.

«Δεν θα μείνω ούτε μία μέρα παραπάνω σε αυτήν εδώ την πόλη», του δήλωσε. «Κατάλαβες, Διονύση; Προορισμός μας είναι το Παρίσι, κι αυτό θέλω να πεις πρώτο πρώτο στον θείο σου».

«Μήπως είναι καλύτερα να πάμε μαζί; Αν δει κι εσένα, ίσως...»

«Μόνος σου θα πας. Δικός σου θείος είναι. Και άκου, θα του τονίσεις πως με σεβάστηκες, πως είμαι ανέγγιχτη. Αυτό θα μετρήσει πολύ, κατάλαβες;»

Έτοιμος ήταν να της πει «Κατερίνα, νιώθω πως δεν μ' αγαπάς καθόλου», όμως συγκρατήθηκε. Δεν είχε νόημα.

«Έλα, πάμε, γλυκιά μου, νύχτωσε πια, κι έχει αρκετή υγρασία».

«Είσαι εντελώς τρελός; Θέλεις να με καταστρέψεις, να τινάξεις στον αέρα όλα όσα έχω δημιουργήσει ως τώρα; Τι πήγες κι έκανες, βρε ηλίθιε; Εσύ, με την κόρη του Τζάνα! Θεέ μου, δώσ' μου υπομονή να μην τον σκοτώσω».

Ο Αριστείδης Μαλτέζος πηγαινοερχόταν έξαλλος μέσα

στο τεράστιο γραφείο του, με τα χέρια υψωμένα σε γροθιές. Πού και πού κοντοστεκόταν και κοίταζε με απέχθεια τον ανιψιό του.

«Βοήθησέ μας να φύγουμε, θείε, μόνο αυτό ζητάμε. Με την Κατερίνα αγαπιόμαστε, σου ορκίζομαι πως δεν την πίεσα καθόλου. Έκανα αυτό που μου ζήτησε. Σε παρακαλώ, θείε, πίστεψέ με».

«Με την κόρη του Μιλτιάδη, του φίλου μου, άθλιε, άμυαλε; Πήγες και ξελόγιασες το κορίτσι και το έσυρες στον βούρκο. Και η δικιά μου θέση ποια είναι, μου λες; Τι θα πω εγώ τώρα στον πατέρα της; Υποχρεώθηκα για να σε πάρει στη δούλεψή του, κι εκείνος, αδελφός όπως πάντα, με εμπιστεύτηκε και μου έκανε τη χάρη. Και μόλις λάδωσε το άντερό σου, είπες γιατί να μη γίνω και κληρονόμος του; Ποιος; Εσύ. Ας γελάσω! Τι είσαι εσύ, μωρέ; Ένα τίποτα είσαι. Αν δεν μεσολαβούσα, ούτε σκουπιδιάρη δεν θα σ' έπαιρνε στο σπίτι του. Φύγε, χάσου από τα μάτια μου και μην τολμήσεις να ξαναπατήσεις εδώ».

«Θείε, σε παρακαλώ! Η Κατερίνα ήταν σίγουρη πως θα μας βοηθούσες να πάμε στο Παρίσι. Τι θα της πω τώρα; Δεν έχω τόσα χρήματα. Θείε, πέφτω στα πόδια σου. Σου δίνω τον λόγο μου πως δεν πρόκειται να αναφερθεί ποτέ και σε κανέναν το όνομά σου. Βοήθησέ μας...»

«Σκάσε», τον έκοψε απότομα ο Αριστείδης Μαλτέζος. «Μου ορκίζεσαι, χαμένο κορμί, πως δεν την έχεις ακουμπήσει; Ορκίσου, μωρέ, στην ψυχή των γονιών σου, που καλύτερα να γεννούσαν φίδι παρά εσένα».

«Σου ορκίζομαι όσες φορές θέλεις, θείε. Ούτε μία τρίχα της δεν έχω πειράξει, τη σεβάστηκα σαν αγία. Αν δεν με πιστεύεις, πάρε τηλέφωνο στο ξενοδοχείο, να δεις που θα σου πουν πως μένουμε σε διαφορετικά δωμάτια».

Ο θείος του επιτέλους σταμάτησε το πηγαινέλα και στάθηκε αντίκρυ του, κοιτάζοντάς τον σκεφτικός. Αν μη τι άλλο έπαψε να του φωνάζει και τα χαρακτηριστικά του είχαν κάπως μαλακώσει.

«Πάρε αυτά», του είπε ξαφνικά και του έδωσε πενήντα δολάρια. «Άσε μου λίγο χρόνο να σκεφτώ τι θα κάνω. Θα προσπαθήσω για το καλύτερο, ηλίθιο υποκείμενο, που με εκθέτεις με αυτόν τον τρόπο. Τα χρήματα που σου δίνω είναι αρκετά, φρόντισε να μη λείψει τίποτα στην κοπέλα. Εντάξει; Τίποτα. Και το καλό που σου θέλω, κρατήσου μακριά της. Έλα σε δύο μέρες να σου πω τις αποφάσεις μου».

«Δύο μέρες; Μα σήμερα έχει αεροπλάνο για το Παρίσι. Ρώτησα και...»

«Δεν έχεις να πας πουθενά αν δεν σ' το πω εγώ, κατάλαβες; Σε δύο μέρες... Κι εγώ θα κάνω αυτό που πρέπει».

«Εντάξει, θα περιμένουμε», ψέλλισε απογοητευμένος ο Διονύσης.

«Τι άδικος που είναι ο Θεός! Έναν συγγενή μου άφησε, κι αυτός είσαι εσύ. Δυστυχώς! Άντε, χάσου απ' τα μάτια μου».

Ο Διονύσης είχε σκύψει ενοχικά το κεφάλι, καθώς μετέφερε στην Κατερίνα τη συνομιλία με τον θείο του.

«Δεν πρόκειται να μας βοηθήσει, είμαι σίγουρος. Δεν θα κάνει απολύτως τίποτα. Θα με ξαναδιώξει. Όμως με τα χρήματα που μου έχουν απομείνει, μπορούμε, αν θέλουμε, να φύγουμε για το Παρίσι σήμερα κιόλας».

«Κι όταν τελειώσουν τα χρήματα, τι θα κάνουμε;»

«Θα βρω δουλειά, Κατερίνα. Δεν πρόκειται να σου λείψει τίποτα».

«Εγώ λέω να περιμένουμε. Πιστεύω πως ο θεός σου τελικά θα το σκεφτεί καλύτερα και θα μας βοηθήσει. Δεν νομίζω να μας αφήσει έτσι. Έχει μεγάλη υποχρέωση στον πατέρα μου. Θα περιμένουμε, λοιπόν, και θα δεις πως έχω δίκιο».

«Τότε να...»

«Δεν μπορώ να συζητήσω άλλο, Διονύση, είμαι πολύ κουρασμένη. Πάω να κοιμηθώ».

Εκείνος χάιδεψε απαλά τα μαλλιά της κι άφησε ένα φιλή σε καθεμιά από τις κοιτίδες της. Ύστερα η Κατερίνα γύρισε απότομα το κεφάλι της, πέταξε μια «καληνύχτα» κι έφυγε.

Οι δύο μέρες της αναμονής φάνηκαν ολάκερος χρόνος στον Διονύση. Ούτε μιας ώρας ύπνος δεν σφάλισε τα βλέφαρά του. Η αβεβαιότητα που του προκάλεσε η συνάντηση με τον θείο του, αλλά και η αγωνία του για το ποια θα ήταν η απόφασή του, τον είχαν κυριεύσει. Πώς να ηρεμήσει και να κοιμηθεί, όταν δεν ήξερε τι του ξημέρωνε; Κι αν, τελικά, εκείνος αρνιόταν να τους βοηθήσει, τι θα έκαναν; Προσπαθούσε να σκέφτεται θετικά, αλλά δεν ήταν τόσο εύκολο. Φοβόταν...

Η Κατερίνα, από την άλλη, του χαμογελούσε βεβιασμένα, και το σοβαρό βλέμμα της φανέρωνε πως κι εκείνη κάτι την έτρωγε, παρότι τον είχε διαβεβαιώσει πως όλα θα πήγαιναν καλά. Προσπαθούσε με τρόπο να τον αποφεύγει και περνούσε τις περισσότερες ώρες γυροφέρνοντας στον κήπο του ξενοδοχείου ή καθόταν στο πάτιο, κρατώντας ένα ανοιχτό βιβλίο στα πόδια της, τάχα πως διάβαζε. Δυο τρεις φορές

μόνο κατέβηκαν οι δυο τους για βόλτα στην προκουμαία, αλλά και πάλι τα λόγια της ήταν λίγα και μετρημένα. Η στάση της δεν επέτρεπε πολλά πολλά, κι έτσι εκείνος έμενε σιωπηλός· δεν ήθελε να τη ζορίσει περισσότερο.

Το απόγευμα, όμως, της δεύτερης μέρας δεν άντεξε άλλο, κόντευε να σκάσει. Η αιχμηρή σιωπή της είχε υψώσει τείχος ανάμεσά τους, ένα τείχος που τον καταπίεζε και μεγάλωνε την ανασφάλεια και τους φόβους του. Ήταν αδύνατον πλέον να διαβάσει τα μάτια της, που είχε συνηθίσει να τα βλέπει να του γελούν παιχνιδιάρικα. Τι συνέβαινε, λοιπόν; Τι είχε αλλάξει ανάμεσά τους;

Αυτό τη ρώτησε εκείνο το απόγευμα, και η αντίδρασή της τον άφησε εμβρόντητο. Σηκώθηκε με βιάση κι έτρεξε μακριά του, ως την άλλη άκρη του κήπου, κι ύστερα από λίγο γύρισε πίσω και στάθηκε απέναντί του. Ήταν απότομη και εριστική.

«Τι ακριβώς ψάχνεις, Διονύση; Αυτή την ώρα δεν έχω απαντήσεις, περιμένω κι εγώ, όπως εσύ, την αυριανή μέρα», του είπε εκνευρισμένη.

«Δίνεις, όμως, την εντύπωση πως τα έχεις μαζί μου. Είναι έτσι, Κατερίνα; Δεν μ' αγαπάς πια;»

«Γιατί με ρωτάς συνεχώς; Γιατί αμφιβάλεις;»

Συνεχώς; Πότε ήταν αυτό το συνεχώς; Οσοτόσο δεν της είπε τίποτα, αντίθετα προσπάθησε να την αγκαλιάσει, παρότι είχε ξαφνιαστεί με τον εχθρικό τρόπο της.

Δεν τον άφησε.

«Μήπως το έχεις μετανιώσει, Κατερίνα; Θέλεις να επιστρέψουμε πίσω; Σε παρακαλώ, ας μιλήσουμε επιτέλους, όπως κάναμε πάντοτε οι δυο μας».

Δεν του απάντησε.

Μιλούσαμε, άραγε, ποτέ ή απλώς παίζαμε με τις λέξεις; αναρωτήθηκε και προχώρησε προς την άκρη του κήπου. Εκείνη τον ακολούθησε.

«Είμαι μπερδεμένη, Διονύση, κατάλαβέ με επιτέλους», του είπε και τον έπιασε από το χέρι.

Ένωσε την αγωνία της, και η καρδιά του μαλάκωσε αμέσως.

«Προσπαθώ, γλυκιά μου, όμως αυτές οι απελπιστικές σιωπές σου δεν βοηθούν. Με τρομάζουν».

«Τι θέλεις να σου πω; Δεν υπάρχουν απαντήσεις, σ' το έχω ξεκαθαρίσει. Για τίποτα όμως, εντάξει;»

Εκείνος τα 'χασε από την ξαφνική οργή και την ένταση στη φωνή της και παραπάτησε, καθώς τον έσπρωξε προς τα πίσω δυνατά.

«Κατερίνα...» πήγε να πει, μα δεν έβρισκε τα λόγια. Άραγε ο κρίκος είχε σπάσει ανάμεσά τους ή εξαρχής έχασκε μισάνοιχτος;

«Συγγνώμη, Διονύση μου, συγγνώμη. Δεν φταις σε τίποτα να σου φέρομαι με τέτοιο τρόπο», απολογήθηκε σχεδόν αμέσως εκείνη κι έπεσε στην αγκαλιά του.

Τον φίλησε, κι έσταζαν μέλι τα χείλη της. Αγαλλίασε το μέσα του όταν τον άφησε επιτέλους να την κρατήσει στην αγκαλιά του, όταν ένωσε τα χέρια της να αγκαλιάζουν τη μέση του και τη μυρωδιά των μαλλιών της να εισχωρεί στα ρουθούνια του. Εισέπνευσε αυτή τη μυρωδιά και λυτρώθηκε αμέσως από τους φόβους του. Εκείνο το βράδυ κατάφερε να κλείσει για λίγο τα μάτια του.

Το βράδυ πριν την ετυμηγορία του θείου του.

